

mijmering / bestemming

Elk mens krijgt wel eens de vraag: wil je worden begraven of gecremeerd. Ik kies voor het laatste, vooral omdat wat ik wil niet kan: oplossen op het moment dat je geest je lichaam verlaat. In één keer weg zijn, zowel geestelijk als lichamelijk. Scheelt een hoop

gedoe voor de achterblijvers en het is meteen duidelijk: als je dood bent ben je (er) niet meer. Tegenwoordig kun je je ook laten resumeren - zo nieuw dat de computer het woord nog niet kent - waarbij het lichaam ontbindt in Kaliumhydroxide. Alleen de botten blijven over, waar dan toch weer een gedenkwaardige bestemming voor moet worden gevonden. Zo zitten we nou eenmaal in elkaar.

De meeste mensen waarvan ik hield zijn gecremeerd. Ik heb momenteel drie urnen in de kast staan waarvan de inhoud nog moet worden 'bestemd'. De laatste urn is die van mijn moeder. De as van mijn vader, die twaalf jaar geleden overleed, hebben we bewaard om ooit samen te voegen met die van haar.

In een dorpje in de Provence kijk ik van de helling op een begraafplaats. Een lieflijk plekje in de gele zandkleur van de streek. Het kerkhofje is op loopafstand van het dorp. De zon schijnt fel, een vriendelijk windje suizelt over de graven, de overledenen lijken er hier nog gewoon bij te horen. Twee mensen treffen elkaar, zie ik van boven. Ze praten wat, zwaaien bij de poort en lopen verschillende kanten op. En dát zie ik nou wel zitten, begraven worden in je eigen dorp, onder de boom waar je je leven lang op hebt uitgekeken en in de schaduw waarvan je kinderen hebben gespeeld.

En ik dacht aan mijn moeder, nu een jaar dood. Als we daar hadden gewoond en ze daar had gelegen dan was ik naar beneden gelopen. Elke dag. Om wat te doen? Niets bijzonders, even naar haar toe, zoals ik zo vaak deed. Ze zou thuis zijn. En ik ook weer even.